

της αννούλης
Γεράσιμος

Ως υπ' ἄρ. 97 μέδιξ τοῦ Κυριακοῦ τῆς αἵρεσης τῆς Αγίας Ήσυχίας (τοῦ 19ού
αἰ.) σημειώγαι πάσος τοῦ Γεράσιμου Μιχαηλιαννούζου «Φαντασίας αὐτούς εἰς
τὸ Τυπικάριον καὶ προέχων τὰ μετωπικά:

1 Κανόνα Ιαμβικὸν οὐ τὸ Λαπαντικὸν τοῦ Κρίου μητέ την δούλη
Χριστοῦ. Ποιηματία Γεράσιμου Επερπατάρχου την δούλη τοῦ Ζωντίου.

Ο νανὸς ἀνέμος, ὁ δὲ ποιητὴς αὐτοῦ Γεράσιμος την δούλη τοῦ Ζω-
ντίου, ὃς εἰς ἔπικατε (κατὰ τὸν Μ. Σιδερόν, «Ἅδη», σελ. 225), μᾶλλον ἐν
ἀρχῇ τῆς παραδόσεως εὐαροργαντικός, δομήτας ἢ τὴν δικτυήν Αγίας
Ἁγίας καὶ τοὺς γεράσιμους ἵρεας ὡδῖας καὶ ἀνοδούλους εἰς μητράς Αγίας
καὶ έσοργας, τὸν μέλαν θυμόντος διεκπεραίνειν την δούλην τῆς ἀρχαίας καὶ
γάδεως καὶ μεγάλης μάστοχου. ».

[Ανταρτικό, σελ. 553 ομ. 1:] Ο νανὸς την δούλην φέρει ἀπροσδιόδη διὰ

ερύχων πρωθυπότικόν, οὗχον δὲ και' εὔροις & Θείων παλινφέσκ...».

